

N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 11 februari 1901 kl. 3 e. m.

Memorial, om eftergift af en osäker fordran vid afdelningskontoret i Kalmar.

Med öfverlemnande af en utaf förre hemmansegaren Per August Olsson, förr i Markustorp, nu i Ekaryd af Kalmar län, till utskottet stäld ansökning om eftergift af en riksbankens fordran hos honom, hafva fullmäktige i riksbanken uti ett med anledning häraf den 31 nästlidne januari afgifvet yttrande anfört följande:

»Med anhållan om fullmäktiges förord har f. d. hemmansegaren Per August Olsson, förr i Markustorp, nu i Ekaryd, till fullmäktige insänt en till bankoutskottet stäld, härhos bifogad ansökning om eftergift af ränta och kostnader för ett honom den 19 augusti 1886 mot borgen af J. P. Isaksson i Råddemåla, P. Aug. Jonsson i Gränö och C. G. Nilsson i Tjukehäll beviljadt län å 800 kronor, angående hvilket vederbörande ombudsman upplyst, att, efter det två afbetalningar å tillsammans 320 kronor blifvit i laga tid verkställda, lånet blifvit på hösten 1887 utlemnadt till lagsökning, då det befans, att sökanden emigrerat till Amerika, och att Isaksson afträdt sin egendom till konkurs;

att betalningsskyldighet ålagts alla gäldenärerna, men att såväl sökanden som Jonsson och Nilsson befunnits sakna utmätningsbara tillgångar, under det att riksbanken i Isakssons konkurs erhållit en utdelning af 101 kronor 83 öre, hvaraf 47 kr. 21 öre afskrifvits å kapitalet och återstoden å räntan.

att Nilsson afidit och den efter honom uppkomna urarfva-konkursen afskrifvits på grund af bristande tillgångar;

att öfriga löftesmän, enligt vederbörande undersökningsförrättares senast nästlidna höst lemnade meddelande, fortfarande sakna utmättningsbara tillgångar och anses ej heller kunna framdeles göra afbetalning å skulden;

att sökanden är 45 år gammal och efter tio års vistelse i Amerika 1899 återkommit jemte hustru och fyra barn samt arrenderade $\frac{1}{16}$ mantal Ekaryd;

att, sedan sökandens all utmättningsbara egendom, värderad till 430 kronor, den 8 sistlidne september för skulden tagits i mät, denne under den 3 nästpåföljande november till afdelningskontoret i Kalmar inbetalt då återstående kapitalbeloppet 432 kr. 79 öre med vilkor, att den verkställda utmätningen finge förfalla.

Till stöd för sin ansökning har Olsson anfört,

att den i mät tagna egendomen vid en exekutiv försäljning ej torde komma att uppgå till så högt belopp som det ackordsvis erbjudna beloppet;

att han för de kreatur, som utmätts, ännu vore skyldig trehundra kronor, så att fara vore för handen, att säljaren, i den händelse uppgörelse med riksbanken ej komme till stånd, skulle begära honom i konkurs;

att han emellertid gerna ville anstränga sig till det yttersta för att kunna behålla sitt medborgerliga anseende och på ärligt sätt i eget namn försörja sig och sin familj;

att han af lånet i fråga erhållit endast 200 kronor, enär detsamma uppdelats lika emellan honom och de tre borgesmännen;

att han efter sin återkomst från Amerika träffat uppgörelse med de flesta af sina gamla fordringsegare, hvilka dervid efterskänkt förfallen ränta och i allmänhet 25 procent af kapitalet; samt

att han förutom någon löseegendom nu ej egde annat än hvad som för riksbankens fordran tagits i mät.

Slutligen har vederbörande ombudsman, som efter inhemtande af särskilda upplysningar vitsordat rigtigheten af de utaf sökanden lemnade uppgifter, meddelat, att riksbankens lagsöknings- och undersökningskostnader för ifrågavarande lån utgöra sammanlagdt 114 kronor 54 öre, samt att sökanden sjelf godtgjort förrättningsmannen hans kostnader för den senast verkställda utmätningen.

Enligt § 43 af bankoreglementet ega fullmäktige att bevilja riksbankens gäldenärer ackord eller eftergift endast i det fall, att de afträdt sin egendom till konkurs, och till följd häraf hafva fullmäktige, till hvilka en likartad framställning i ämnet förut varit ingifven, ej kunnat till densamma lemna bifall, men då ärendet nu skall underställas utskottets pröfning, hafva fullmäktige, som anse, att i förevarande fall omständigheterna äro sådana, att dervid ej den allra strängaste rättens fordringar böra fullföljas, velat hemställa, att Per August Olsson i Ekaryd må befrias från skyldighet att erlægga ränta och kostnader för det af honom under år 1886 upptagna lån i riksbanken, under vilkor att han styrker, det qvarvarande löftesmännen för lånet fortfarande ansvara för betalningen af riksbankens återstående fordran på grund af samma lån».

Efter de upplysningar, som beträffande ifrågavarande lån blifvit lemnade, finner utskottet i likhet med bankofullmäktige i förevarande fall sådana omständigheter föreligga, att riksbankens återstående fordran hos Per August Olsson billigtvis må honom eftergifvas; och får utskottet på grund häraf samt då utskottet vid sådant förhållande anser skäl saknas att fortfarande söka bibehålla ifrågavarande fordran gent emot Per August Olssons qvarvarande löftesmän, hvilka jemväl, enligt hvad af handlingarne framgår, sakna utmättningsbara tillgångar, hemställa,

att Riksdagen må befria förre hemmans-egaren Per August Olsson från skyldighet att erlægga återstående ränta och uppkomna kostnader för ofvan omförmälda af honom under år 1886 upptagna lån i riksbanken.

Stockholm den 11 februari 1901.

På bankoutskottets vägnar:

J. A. BOSTRÖM.